

Служба „Преса
и информация“

Общ съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 90/16
Люксембург, 8 септември 2016 г.

Решения по дела T-460/13 Sun Pharmaceutical Industries и
Ranbaxy/Комисия, T-467/13 Arrow Group и Arrow Generics/Комисия,
T-469/13 Generics (UK)/Комисия, T-470/13 Merck/Комисия,
T-471/13 Xellia Pharmaceuticals и Alpharma/Комисия и
T-472/13 Lundbeck/Комисия

Общият съд на ЕС потвърждава глобите от близо 150 милиона евро, наложени на няколко предприятия в рамките на картел, целящ да се забави пускането на пазара на генеричната версия на антидепресанта циталопрам

Lundbeck е датско дружество, специализирано в изследването на и търговията с нови лекарствени продукти, предназначени да противодействат, наред с останалото, на депресията. От края на 70-те години Lundbeck разработва и патентова антидепресивния лекарствен продукт, съдържащ активното вещество, наречено „циталопрам“.

След изтичането на срока на основния му патент върху молекулата на циталопрама, Lundbeck продължава да притежава само определен брой патенти, които му предоставят по-ограничена защита. По-конкретно, Lundbeck е подало заявка за патент относно способ за производство на циталопрам (патент върху кристализацията на соли). Следователно производителите на по-евтините, генерични версии на циталопрама, са могли да планират навлизане на пазара.

През 2002 г. Lundbeck сключва 6 споразумения за циталопрама с 4 предприятия, които извършват дейност по производство или продажба на генерични лекарствени продукти, а именно Generics (UK)¹, Alpharma, Arrow и Ranbaxy. В замяна на ангажимента на предприятията – производители на генерични продукти да не навлизат на пазара на циталопрама, Lundbeck им предоставя значителни плащания и други форми на насърчаване. В частност, Lundbeck превежда големи суми, изкупува запаси от генерични продукти единствено с цел да ги унищожи и предлага гарантирани облаги в рамките на договор за дистрибуция. Тези споразумения му дават увереността, че предприятията – производители на генерични продукти ще останат извън пазара за срока на споразуменията.

През октомври 2003 г. Комисията е уведомена от Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen (KFST, датския орган за конкуренцията и потребителите) за съществуването на разглежданите споразумения. След проведено разследване, Комисията с решение от 19 юни 2013 г.² приема, че Lundbeck и предприятията – производители на генерични продукти са били поне потенциални конкуренти и че спорните споразумения представляват ограничения на конкуренцията по предмет, като сумите, изплатени от Lundbeck с цел да възпрепятства тези производители да навлязат на пазара на циталопрама съответстват приблизително на печалбите, които те биха могли да реализират, ако бяха навлезли успешно на пазара. Тогава Комисията налага глоба в общ размер на 93,7 милиона евро на Lundbeck и на 52,2 милиона евро – на производителите на генерични продукти.

¹ Дружеството Merck, което е жалбоподател по дело T-470/13, е било дружество майка на Generics (UK) към момента на настъпване на фактите.

² Решение С (2013) 3803 окончателен относно процедура по прилагане на член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка AT/39229 – Lundbeck).

Lundbeck и предприятията – производители на генерични продукти сезират Общия съд на Европейския съюз, с искане за отмяна на решението на Комисията и на наложената им глоба.

В своите решения от днес **Общият съд** отхвърля жалбите на Lundbeck и на предприятията – производители на генерични продукти, и **потвърждава глобите**, наложени им от Комисията.

Общият съд приема най-напред, както Комисията, че **Lundbeck и съответните предприятия – производители на генерични продукти действително са били потенциални конкуренти към момента на сключване на спорните споразумения**. В това отношение той припомня, че за да се установи дали едно споразумение ограничава потенциалната конкуренция, трябва конкурентите да са имали реални и конкретни възможности да навлязат на пазара при несклучване на споразумението. Общият съд смята, че Комисията е извършила усърдна проверка, за всяко от засегнатите предприятия – производители на генерични продукти, на реалните и конкретни възможности, с които са разполагали, да навлязат на пазара, като се е основала на обективни фактори, като вече направените инвестиции, действията, предприети за получаване на разрешение за пускане на пазара и договорите за снабдяване, сключени с активните доставчици на фармацевтични съставки. По-нататък, Общият съд отбелязва, че към момента на сключването на спорните споразумения за предприятията – производители на генерични продукти поначало са съществували редица конкретни и реалистични възможности за навлизане на пазара. Сред тях фигурира по-конкретно лансирането на генеричния продукт, с възможността да се наложи сблъсък с Lundbeck при евентуални спорове за фалшификация.

Общият съд смята впрочем, че Комисията правилно е заключила, че **спорните споразумения представляват ограничение на конкуренцията по предмет**³. В това отношение Общият съд приема, че Lundbeck не е доказало, че договорените по силата на спорните споразумения ограничения са били обективно необходими за защитата на неговите права на интелектуална собственост и в частност, на неговия патент върху кристализацията. От една страна, Lundbeck е могло да защити тези права, предявявайки иски пред компетентните национални съдилища в случай на нарушение. От друга страна са съществували многобройни начини да се уреди със спогодба спор в областта на патентите, без при това да се договарят ограничения, свързани с навлизането на генеричните продукти на пазара. Накрая, имало е несигурност по въпроса дали патентът на Lundbeck върху кристализацията е позволявал да се блокира всяко навлизане на предприятията – производители на генерични продукти на пазара, така че същите са разполагали с реални и конкретни възможности да получат достъп до пазара към момента на сключване на спорните споразумения. От това следва, че Комисията е могла правилно да заключи, че е налице ограничение на конкуренцията по предмет.

Общият съд припомня впрочем, че Комисията е длъжна само да докаже, че спорните споразумения са показвали достатъчна степен на вредност за конкуренцията, като се има предвид обхватът на разпоредбите им, целите, които се преследват с тях, както и икономическият и правният контекст, в който се вписват. Тя обаче не е задължена да разглежда последиците от тях, нито положението, което би съществувало при липсата на спорните споразумения. Според Общия съд важното е, че предприятията – производители на генерични продукти са разполагали с реални и конкретни възможности да навлязат на пазара към момента на сключване на спорните споразумения с Lundbeck, така че са упражнявали конкурентен натиск върху последното. Този конкурентен натиск обаче е отстранен за срока на действие на спорните споразумения, което само по себе си представлява ограничение на конкуренцията по предмет.

ЗАБЕЛЕЖКА: Решението на Общия съд може да се обжалва само по правните въпроси пред Съда в срок от два месеца, считано от съобщаването му.

³ Член 101, параграф 1 ДФЕС забранява споразуменията, които имат за цел ограничаване на конкуренцията.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна цели да бъдат отменени актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Общия съд.

Пълният текст на съдебните решения ([T-460/13](#), [T-467/13](#), [T-469/13](#), [T-470/13](#), [T-471/13](#) и [T-472/13](#)) е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106